

Stín podezření

Paranoidní a schizofrenní poruchy

„Byla tam. Vím, že tam byla. Byla v jeho bytě. Slyšela jsem její hlas v telefonu. Vím přesně, že ta osoba Michaela nutí k tomu, aby mě dohnal k šílenství. Přemlouvá ho, aby mi uprostřed noci zavolal a hned položil sluchátko, když telefon zvednu. Je psycholožka a dává mu rady, jak mě může zničit. Ale za to zaplatí, to vás ujišťuji.“

„Sarit, o čem to mluvíte?“

„Vy to dobře víte. Jste přece kolega paní doktorky Warschewské a k tomu její přítel. Jednou jsem vás viděla, jak spolu vycházíte z ordinace a nastupujete do jejího auta. Už vám určitě všechno vyprávěla. Nechci vás však vláčet oba před soud. Prokažte mi tedy prosím tu laskavost a nepodceňujte mou inteligenci. A přede vším se netvařte, že o ničem nevíte.“

Už to došlo tak daleko, že mi hrozila. A samozřejmě také ubohé Šlomit Warschewské, která s ní a Michaellem několikrát hovořila v rámci partnerského poradenství. Přitom jsem skutečně o ničem nevěděl. A nikdy bych si nepomyslel, že Sarit Levyová, mladá a úspěšná advokátka, která u mě krátce před rozchodem se svým přítelem Michaellem zahájila terapii, trpí paranoidními představami. Tyto sklony patrně vyčerpávaly a nakonec také odehnaly Michaela, s nímž dva roky žila. O Saritiných divokých podezřeních jsem neměl – a nejspíš ani nechtěl mít – ani tušení. Žádný terapeut se totiž neraduje, když u svého pacienta takové sklony objeví.

Proč? Protože stejně jako lásce se i psychoterapii nejvíce daří v ovzduší důvěrné otevřenosti. Nedůvěra a paranoidní sklony jsou jedem pro te-